

2021

Lucian Cazacu

Timpul își scurtează drumul către soare,
Mor încet secunde, stelele se sting,
Puls etern ne cheamă, existența doare,
Stăm la colțul fricii, condamnați în ring.

Gropi de neputință se deschid flămânde
Și înghit istoria anilor trecuți,
Ghilotina unei nebunii crescânde
Umple frontul morții de soldați căzuți.

Stâlpii lumii noastre poartă insolența
Omului cu zâmbet de infam dispreț,
Noaptea își începe dansul, în cadența
Ritmului pandemic, tainic și-ndrăzneț.

Pacea e-ngropată fără cânt de jale,
Ura-și varsă lava clocotind a rău,
Munți de îndoială se înalță-n vale...
Cine-mi este frate? Cine-mi e călău?

Rupte, zdrențuite, zâmbete sub mască,
Stau ascunse, plânse, mute în context,
Pe un pat, întinsă, legea stă și cască,
Motivându-și astfel somnul ca pretext.

Zborul e o artă tot mai demodată,
Eutanasierea zorilor e-n toi,
Vorbele de bine parcă mor deodată,
Suntem plini de rană, de iertare goi.

Cerșetori de milă, stăm la ușa vieții,
Am pierdut redute, am murit prea mulți!
Așteptăm cu sunet glasul dimineții,
Doamne, te îndură! Doamne, să ne-ascuți!

Rezemată-n tinda noii generații,
Ea, minciuna slută, judecă nedrept
Adevărul nostru, adăpând jurații
Cu onoruri, smulse din drăcesc precept.

Dezbrăcați de zelul ce-l aveau străbunii,
Stăm în colivia unui neam docil,
Ni se uscă ochii, ni se sting cărbunii

Vetrei inundate proaspăt și cu stil.

Ploile ne udă, iernile ne-ngheață,
Verile ne uscă, vânturi ne tot bat,
Capul ni se pleacă, valuri ne înhață
Râsul, bucuria, sufletul curat.

Cât mai stăm sub biciul guvernării hâde,
Așezați pe-altarul noului sistem?
Unii-și plâng pierduții, altul stă și râde,
Răspândind bulimic moarte și blestem!

Vai, copiii noștri cum plătesc tributul
Lepădării noastre sub un steag de-nvinși!
Ne-am ucis conștiința, ne-am uitat trecutul,
Adormiți de vrajă, obosiți și stinși!

Ne mor generalii, ne-au fugit eroii,
Armele națiunii s-au blocat în mers,
Ne-au furat orgoliul și ne mint ciocoi,
Și-au înfipt țărșii lor în univers.

Doamne, ne ridică, ne inspiră brațul,
Să zdrobim iar jugul vechilor trădări,
Ne indică drumul, ne arată lațul
Așezat în planul marilor prădări!

Limpezește ochiul ațipit în ceață,
Sângele ne curgă-n vine înviat,
Din adânc, pe culme și din morți la viață,
Să murim luptând, crezând că-a meritat.